

Galax.

Organ för M.I.S.

FEBRUARI 1963

Vad säger vetenskapen om liv på andra planeter?

Våra närmaste planeter är för vetenskapen ett stort problem. Att studera Mars är som att gissa gåtor. I de starkaste teleskopen ter sig Mars ej större än Månen, utan instrument.

Den som har försökt se några detaljer på Månen med obeväpnat öga, förstår säkert varför Mars - problemen ännu väntar på sin lösning. På sista tiden har man dock fått en ledtråd. Med de bästa instrument sönderfaller "kanalerna" i små punkter, Vilket bekräftar att kanalerna rör sig om synvillor. Ögat konstruerar självt linjenätet.

Är det teoretiskt möjligt att det finns liv på Mars? Svaret är ja, men livsvillkoren måste i så fall vara ogynnsamma. Astrofysiska undersökningar har visat att temperaturen på denna planet om dagen kan uppgå till 30 gr. C. och om natten sjunka till bortåt 60 minusgrader. Medeltemperaturen är vid ekvatorn -3gr. och för hela planeten ca -17gr.C.

De mörka partierne är inga hav och de vite polarkallotterne är inte is eller snö, möjligen ismoln. Högre växtarter uthärdar inte klimatet möjligen kan det förekomma alger, lavar och mossor. Denna uppfattning om planeten Mars har vetenskapen i dag.

Vår andra grannplanet, Venus, döljer sig bakom en mantel av moln. Ingen har sett en skymt av dess yta och inget väsen där får någonsin se solen.

Atmosfären består av kolsyra och vattenånga, vad man f. n. vet genom mätningar. Temperaturen är gög. Luften ånger av fuktighet, en speciell flora och fauna frodas där. Det bör se ut ungefär som på Jorden under carbontiden. Här sättes gränsen för övrigt liv inom vårt solsystem.

Är detta vetenskap och den enda sanningen? Kan dessa fakta ändras? Vi har ännu inte fått

höra något om Venus - passagen med Mariner II. Vetenskapen håller kanske på att fundera ut hur de skall kunna ändra sina planeterläger. Detta är ju ett känt faktum, att när inte vetenskapliga bevis håller längre, så ändras des-salagar så att de passar samman. Detta är ju en fördel, ty om vi skulle ha kvar de gamla teorierna om att Jorden var systemets central-kropp, så hade inte matematiken klatrat ut de nuvarande rymdprojektet.

Vetenskapen accepterar inte de flygande tefaten därför att de inte kan infogas i våra jordiska läger. För att godtaga dessa måste människan först lära sig att uppfatta kosmos som både helhet och oändlighet. Ej heller behöver man ha ett tefat i garaget eller sett något på nära håll för att få tilltro till des-se, då vi riktigt kunne uppfatta universums underbara värld, Då tid och rum upphäves lever vi i det Eviga Nuet.

Ebbe Johansson.

- - - - -

Några UFO-rapporter från Sture Olsson. M. I. S.

Den 23 April kl. 22.30. C:a 30 gr. över den västra horisonten sågs ett föremål av 2 - 3 stjärnors storlek, gult sken, vågrät rörelse mot norr. Obs-tid c:a 45 sek. Fick det intrycket att det var två föremål som passerade förbi snett under varandra.

Den 27 April. Var ute för att studera kvälls-himlen i 35 min. Gick in i 5 min. men fick för mig att gå ut igen. Klockan var då 20,40. Efter en minut lösgjorde sig en stjärna och började röra sig från SV till NO. Den passerade mellan två andra stjärnor. Obs-tiden var då 5 min. Jag kallade på min fru och dotter och både kommo ut och fick se föremålet. Det böjde av mot norr, gjorde då och då tvärs

girar samt blinkade hela tiden. Plötsligt vände det mot öster och försvann så småningom under horisonten där. Hela obs - tiden var då 15 min. Förväxling med flygplan eller satelliter är i detta fall otänkbara. Jag uppfattar föremålet som ett flygande tefat.

30 Maj kl. 21.30. Obs-plats: Ribersborgs badgrygga. Spänning i 45 min. Hörde och såg flygplan. Vände mig om och rakt över mig kom något med blinkande sken, ganska god hastighet, kurs nordlig. Följde föremålet mot Barsebäck. Det gjorde en helomvändning och susade iväg mot den motsatta riktningen, alltså söderut till det försvann ur synfältet. Inget ljud hördes från objektet trots att vinden låg på mot stranden. Obs-tid 2 min.

2 Maj kl. 21.15. I SSV på 45 gr. höjd, ett föremål av en stjärnas storlek med oregelbunden kurs. Följde det en minut tills det försvann in i en molnbank i SO...

Rolf Paulsson, Arlöv, rapporterar:

14/1-63. Stod i ett mörkt rum och tittade ut genom fönstret. Det var mörkt ute och halvkliart

Plötsligt fick jag se ett lysande föremål komma flygande i riktning nästan rakt mot vårt hus. Ju längre upp ovanför mig det kom desto mer skymdes det av ett stort träd, men jag tyckte mig klart uppfatta två starka och ett svagare ljussken på föremålet. Jag ropade åt min fru att hon också skulle komma och titta, men hon hann aldrig fram innan det flög förbi ovanför taket. Jag sprang genast över till ett annat rum på motsatta sidan för att möta det därifrån men uppfattade ingenting. Det tycktes ha försvunnit vid passagen över vårt hustak. Just innan föremålet flög in över hustaket, tycktes ljusskenen på en gång slockna, och det såg också ut att vara en stark ljuspunkt på undersidan. En egendomlig detalj var, att när föremålet var som närmast, hördes det ett starkt brus eller brummande i radion. Vi lyssnade just på nyheterna på Hörby-

sändaren, mellanväg, och programmet försvann helt. Endast de ovanliga störningarna hördes under 15 - 20 sek. Hela den tid jag observerade föremålet var c:a en min. Jag ser ofta flygplan i luften under liknande förhållanden men detta var något helt annat. Jag har aldrig varken trott på eller läst någonting om de flygande tefaten, men nu är jag inte fullt så misstrogen längre. Det tycks ligga något bekom dem i alla fall.... Se bild sid. 16.

Det tycks visst inte vara rent tomt i vårt luftrum. Nu fattas det bara ett även vi som sysslar med utredningarna av dessa rapporter någon gång skulle ha turen att träffa på dessa intressanta fenomen. Ännu har det ej lyckats mig att få ett dylikt föremål inom nära synhåll. Det intressanta i denna sista rapport var att föremålet störde radiosändningarna. Det är ju bekant att de kunna störa kompasser och detta tyder på någon elektrisk energi som frigöres från maskinerna eller att det närmast föremålet liggande luftlagret joniseras så starkt att magnetisk influens uppstår. Något vidare om deras tekniska utrustning lär vi väl knappast kunna få reda på. Kanske är det bäst så tills vidare. Personligen emotser jag ett möte med dessa maskiners personal, men det är kanhända ett våga hoppas för mycket av det goda här i livet. Dook skulle ett sådant möte inte vara det första på vår planet. Åtskilliga personer i olika länder har redan sammanträffat med dem och redogjort för oss i bokform vad de varit med om. Tillräckligt många rapporter världen runt kan uppvisa att de är en realitet. Några vidare kommentarer om detta är onödiga.

Vi ha bara ett tålmodigt vänta tills att de anmäla sin ankomst på något sätt. Den dag är inte så evlägsen då en kontakt skall kunna upprättas även i vårt land. Det största problemet blir hur man ska klara sig från den

själsliga tprtyr som men otvivelaktigt blir utsatt för, om men vågar påstå att man talat med dessa mystiska varelser från en främmande värld." Skulle jag till äventyrs ha nöjet att närvara vid ett sådant möte, så tror jag att jag håller käft tills vetenskapsmännen och inte minst "pöbeln" själva har sett deras fartyg på mycket nära håll.

Många har sgat till mig följande: "Varför i himmelens namn kommer dom inte ner och säger, 'här är vi och detta vill vi säga eder, o.s.s.'." På denna fråga har jag bare ett svar och det är inte svårt att förstå. I många år har science fiktion romener om plänetkrig och diverse andra fantastiska saker delgivits allmänheten. Se vad en film kan göra av en sådan roman. Resultatet blir ofta att de utomjordiska människorna eller rättare sagt varelserna har framställt på ett så groteskt sätt att folket i gemen har trott på deras alster. Dessutom har vetenskapen förklarat att liv, sådant vi känner det, inte kan existera på de andra planeterna. O.b.s. Sådant vi känner det...

Härutav följer ett vilka monster som helst har ritats i seriemagasin och på vite duken, så graverande starkt ett människorn varit halvt vettskrämde när de lämnat bion. Om nu ett flygande tefat skulle landa här med den inställning folket har plus en snedvriden tro på monstruösa varelser, hur går det då. Jo, helt enkelt penik i bygget. Massens fantasi kommer genast igång och bare de fick se en lucka öppna sig på en landad pjäs så skulle de trampe ihjäl varandra. "asch, så dumma är dom väl ändå inte?" I vår upplysta tid? Visst har vi åtnjutit upplysning av gode lärare men den nedbrytande upplysningen genom seriemagasin och vissa veckotidningar får inte undervärderas. Tänk efter vad särskilt de unga läser i dag. Tänk också på tidens jäkt med åtföljande dåliga nersystem. Nej, mina vänner, det är inte så enkelt för dem att landa på offentlig plats, utan risk för de närvarandes liv och lem.. Alve ...

Kan tiden vridas tillbaka

Av Yngve Freij, M. I. S.

Ja, låt oss lyssna till vad en av världens främsta experter har att säga i det sammenhæng. Det är f. d. direktören för General Electric Companys ljusforskningslaboratorium i Cleveland, U S A, mr. M. Luckiesh som utgivit en mängd arbeten om sina forskningar.

Om vi vore i besittning av ett superteleskop med gigantisk förstöringsförmåga skulle vi endast helt små fullkomliga speglar i världsrymden, och sådana speglar levererar världsrymden själv i stort överflöd t. wx. i form av kristallfacetter. Utan tvivel existerar otaliga avkylda himlekroppar i universum. Vi söker upp dem med vårt superteleskop och här därmed - antingen tillfälligt eller mera planmässigt - lämpliga speglar i den erforderliga riktningen och på det önskade avståndet, vari vi kan se de händelser i det förgångne som vi här lust till.

Kanske blir det svårt att titta på slaget vid Lutzen på grund av den rådande dimmen, men det finns ju andra händelser av intresse att studera. Teoretiskt är det möjligt att finna en spegel ute i rymden, som vore lämplig att visa oss Kristi korsfästelse. Om man går vidare till det förgångne, så finns det möjlighet till naturhistoriska studier. Dinosaurier och andra utdöda djurarter kan studeras i kamp och lek. De olika istidernas förlopp skulle utan vidare kunna fastställas och även den tid då de inträffade.

I universum finns det säkerligen varelser som är en miljon år före oss i utvecklingen, ja, kanske så långt före oss att vi inte kunna fatta deras göranden och låtanden. Skulle det lyckas oss att se andra innevånare på andra planeter med vårt superteleskop, så vore möjligheten given att kunna förutsäga en hel del om vår kulturs framtid. Man här rätt att an-

säga, att i universum är alla utvecklingsstadier företrädde. Bland de varelser som är inställda på ljus av samma våglängd som vi själva, torde det finnas sådana som behärskar televisionen. Redan långt innan vår stenålder har kanske televisionsvågorna från dem nått vår jord och måhända anländer just nu till detta rum, vågorne från många fjärran från oss existerande världsinnevånare. Om vi kunde uppfånga och tyda dem, så skulle vi få se livsföringen, storverken och inrättningarna hos dessa fjärran "folkslag", resultaten av deras vetande baserat på samma naturlagar och grundämnen som vi har till vårt förfogande. Hur mycket än de andra världsinnevånarna må avvika från oss beträffande utseende, omgivning och levnadssätt, så betjänar de sig icke desto mindre av samma "verktyg" som vi. Deras vetenskap måste helt enkelt motsvara vår. I princip måste de bygga upp ungefär det samma som vi, av samma materia och av samma universella lagar."

Ja, detta var ett utdrag av vad dr Luckiesh hade att säga oss. Det är ett intressant problem som man kan fundera vidare på, vilket en mr. Colby har gjort, när han i Reporter Dispatch framlade följande fråga:

"Har ni någonsin undrat över vad det blir av de vågor som radio- och T V stationer sänder ut i rymden 24 timmar om dygnet? Avtar de och försvinner, eller fortsätter de att vandra runt för alltid? Vi vet faktiskt att bilder ibland dyker upp helt mystiskt långt efter det ett program är avslutat. En av de mest omtalade av alla sådana oförklarliga händelser inträffade i England i september 1953.

Plötsligt hände det i många delar av England att det på televisionsbilden framträdde identifieringsbilden och anropsbokstäverna för TV-stationen KLEE i Houston, Texas. Vid den tiden var transatlantiska TV-sändningar endast en dröm, så flera tittare fotograferade bildrutan för att bevisa händelsen.

Vad som verkligen överraskade TV-världen var att när BBC:s tekniker meddelade KLEE i Houston om den ovanliga händelsen, fick de veta att stationen inte haft några sändningar sedan 1950. Under de senaste tre åren hade KLEE inte sänt ut någon identifieringsbild.

Var hade då denna bild funnits i tre års tid? Varför visade den sig bara i England, och hur kom den nu tillbaka från den plats där den nu kunde ha varit? Det kommer en att undra, eller hur"...

— — — — —

HUR KÄNNER MAN IGEN EN RYMDMAN ?

Av Georg Adamski.

Det är ingen lätt fråga att besvara, eftersom invånarna på andra planeter är samma Skapares avbilder som vi och inte ser mera annorlunda ut än vi. Då det gäller kunskaper rörande tingens samband i kosmos ligger de långt före oss. Endast om man talar med dem, kan man avgöra om de tillhör denna eller en annan värld. Även då kan det vara svårt att fälla ett avgörande, emedan vi just nu lär oss en hel del om rymden. Om man inte äger förståelse och är sanningsenlig mot honom och hans Skapare, och om man inte är intresserad av människornas välfärd och förbättring på denna värld, då kan man lätt låta sig bedrags. Här är ett exempel: En afton då vi bodde på berget (Mt Palomar) hördes en lätt knackning på dörren medan vi satt runt middagsbordet. (Det regnade ganska kraftigt vid tillfället). Då vi öppnade dörren stod där en lång man med fina anletsdrag utanför och frågade efter mig. Han såg inte ovanligare ut än vilken jordmänniska som helst. Jag bad honom att stiga in och sitta med oss vid bordet. Ingen bil syntes till - hur han anlänt vet jag inte. Han öppnade samtalet med en fråga som vem som helst kunde ha ställt,

och sedan kom samtalen in på rymdfrågor som diskuterades i en timme. Av hans konversation slutledde vi att han inte var någon jordmänniska, ty en del svar han gav kunde inte ha lästs i någon jordisk litteratur om rymden.

Medan konversationen fortsatte, kände jag mig övertygad om att han var en rymdmänniska, fastän andra närvarande senare uttryckte sina tvivel. Vid ett möte med "bröderna" för en tid sedan mötte jag samma man och fick veta att han skötte tidtabellerna enligt vilka skeppen från Saturnus anlände. Han påminde mig om den kvällen vi träffades sist och detta är vad han sade: "Skälet till att du identifierade mig den gången berodde inte så mycket på vad jag sade, utan för att din själ och din kropp voro som ett och det var din själ som igenkände min själ. Detta var medvetande - igenkännande - medvetande och inte en kropp som igenkände en annan kropp. De andra närvarande bedömde mig med sina sinnen och frågade efter min identitet och min avsikt och lyckades således inte nå min själ för att få veta svaret de sökte. En del människor begär alltid en uttalande bekräftelse som de aldrig kommer att få. Om vi säger vem vi är, kommer de inte att tro det. Vi har inte tillåtelse att identifiera oss på det sätt som ni människor väntar, genom att säga att vi är rymdmänniskor från där och där. Intelligent människor skulle inte acceptera det, och vi skulle endast tillfredställa egots nyfikenhet. Vi är inte här för att göra detta."

Andra begär mirakler - magikerne kan utföra dessa. Endast ett svar finns beträffande igenkännandet. Det är en förening av medvetanden såsom ditt förhållande till mig den kvällen, ty i medvetandet finner vi sanningen och inte i sinnene.

Att vi tager med folk på åkturer i våra skepp - det gör vi mer av nyfikenhet än uppriktig önskan att vinna kunskap om sanningen. Dessa är av intet värde för de tjänster vi behöver.

Endast tillfälligt kvalificerar någon sig av skilde orseker. De flesta människokropparne på jorden skulle inte kunna uthärda några längre resor, eftersom det finnes ganska få bland dem som kan förena sitt medvetande med det Kosmiska Medvetandet. Du vet att detta är nödvändigt för en behaglig resa, men hur många finner du som är villige att förena sitt medvetande med All - Medvetandet? Inte många - för detta innefattar att man offrar sin personlighet eller sitt ego för medvetandets Riktat och låter själen ställas i Skaparens tjänst.

Du har haft exempel på detta i din egen grupp - personer som frågar efter att få egna kontakter och instruktioner från oss innan de vill fortsätta att arbeta för mänsklighetens förbättring. De skulle lära sig att förena sin själs medvetande med det Kosmiska Medvetandet. Du gjorde det genom tro, liksom vi gör. Varje gång vi gör en färd till er planet måste vi ha tro, för det finns många faror i rymden. Utan tro skall sanningen aldrig bli känd. Det sinne som inte har tro kommer aldrig att nå kunskap om det sanna livet eller lycken. Medvetandet är den verkliga människan och inte sinnena. Medvetandet är Fadern och Modern till allting, inberäknat sinnena. Då det förgängliga sinnet försöker att arbeta endast för egen räkning motsätter det sig det Högsta Medvetandet.

Det Högsta Medvetandet känner ingen fruktan som det förgängliga sinnet, ty där sanningen finnes där är ingen fruktan, och den enda sanningen som finnes - är i medvetandet.

Alla som önskar att vara till hjälp för oss måste lära sig, åtminstone till någon del, att förena sitt själsmedvetande med kosmos' Översjäl. Då känner de måhända igen oss när vi möts. Många från jorden har redan mött oss ovetande..."

FALLET MAURY ISLAND

Det var den 21 Juni 1947 klockan 2 på em. som Kapten Harold A. Dahl tillsammans med några kustbevakningsmän avpatrullerade södra delen av Pugetsundet i staten Washington. I detta sund finns det många öar och bland dem Maury Island, som ligger c:a 5 km. från fastlandet. Där hängde tunga åskmoln på himmelen och sjön hävde sig kraftigt. Dahl styrde in motorbåten mot land. Ombord befann sig två besättningsmän och Dahls 15-åriga son och en hund. Kapten Dahl tittade upp från ratten och fick till sin överraskning se "sex mycket stora munkformade maskiner" i luften. Han beräknade att de befann sig på 600 meters höjd nästan rakt ovanför dem. De märklige maskinerna stod stilla och intet ljud hördes från dem.

Han trodde att de voro ballonger ända tills de började cirkla runt den ene av maskinerna som tycktes ha fått något fel. Denna maskin sänkte sig nu snabbt medan de andra följde efter på 70 meters avstånd. Den maskin som befann sig längst ner blev stående stilla på c:a 175 m. höjd över vattenytan. Inte någon av de sex maskinerna hade propellrar eller andra synliga framdrivningsanordningar. Dahl beräknade deras storlek till 30 m. och alla sex hade ett 8 m. hål i mitten, därev benämningen "munkformiga". Då solljuset trängde igenom molnen reflekterades det av maskinernas metalltytor. De voro försedda med gluggar som voro symmetriskt placerade i skrovets ytterperiferi.

Dahl fruktade att den mittersta och närmast vattenytan belägsa maskin skulle explodera så han styrde in sin båt närmare stranden och tog fram sin patrullkamera. Han tog fyra bilder av de märklige objekten allt medan fem av dem cirklade runt den sjätte. Fem min. förflöt och plötsligt frigjorde sig en av de fem och dök ner till det stillastående. De tycktes vidröra varandra och svävade orörliga under fyra min. Sedan hördes en dov knell och den sjätte mas-

kinen spydde ut något från insiden av sitt centrum som liknade tusentals tidning ar. Dessa fallande fragment visade sig emellertid vara en slags vit, mycket lätt metall som fladdrade till marken. Därefter släppte maskinen ut ett slags mörkare metall, som tycktes dimpa ned i smält tillstånd. En del slog fräsamde i vatten, men det mesta hamnade i sanden på ön. De fyra åskådarna fingo springa och ta skydd under en klippavströ. Dahls son träffades av ett metallfragment på ena armen och hunden dödades av ett annat. Efter en stund upphörde metallregnet och maskinerne lyfte och gav sig iväg utåt Atlanten. Inte ett ljud hördes när de gav sig iväg.

När metallfragmenten hade svalnat lastade Dahl och besättningsmännen en stor del av dem i sin båt. På väg tillbaka försökte Dahl få radiokontakt med kuststationen, men radion som fungerade på utvägen hade helt blivit tyst.

Vid återkomsten till Tacoma sökte han upp sin uppdragsgivare, Mr Fred L. Chrisman, som emellertid föga lät sig övertygas av Dahls fantastiska redogörelse. Chrisman fick kameran och filmen och alla metallfragment som de hade tagit med sig från ön. Senare för Chrisman själv ut till ön för att undersöka de 20 ton metall som Dahl uppskattat det nedföllna till.

När filmen framkallats visade den de sex mystiska maskinerna, men negativen voro emellertid täckta med vita fläckar som om de voro bestrålade med något.

Tidigt följande morgon hände det Dahl något underligt. En av dessa sällsamma och skrämmande händelser, som personer, vilka råkar veta litet för mycket om de flygande tefaten och deras förehavanden på vår jord, tycks råka ut för.. En man, klädd i svart, ringde på hos Dahl och inviterade ut honom på frukost. Dahl var van vid att träveruhandlere besökte honom tidigt om morgnarna och såg därför inte till en början något ovanligt hos besökaren, ända

tills denne över frukostbordet i detalj beskrev vad Dahl och hans besättning hade upplevt dagen innan. Det hela var ganska kusligt. Mannen i svart avslutade samtalet med att påpeka för Dahl, att det var bäst för han och hans familj om han glömde vad han hade sett och slutade att prata om det. "Ni har sett något som ni inte borde ha sett"...

Tidigt samma morgon for Chrisman ut till Maury Island och fann all metallen som Dahl hade rapporterat. "Plötsligt", enligt Chrismans egna ord, "medan jag stod där och tittade på fragmenten, jag hade ett par bitar av dem i handen, kom en likadan maskin som Dahl hade beskrivit för mig, rakt ut från ett tjockt cumulusmoln och gjorde en vid cirkel över den lilla viken."

Alla dessa händelser återgavs för Kenneth Arnold, som hade flugit till Tacoma för att undersöka fallet på begäran av Ray Palmer. (Red. för bl. a. tidskriften Flying Saucers). Arnold kontaktade en pilot, Kapten E. J. Smith, och denne hjälpte honom i de fortsatta undersökningarna. Kapten Smith hade också sett en formation tefet från sitt jinflygplan strax efter Arnolds egen världsberämda upptäckt av dessa fenomen år 1947. De två piloterna fortsatte undersökningarna. Dessa undersökningar försiggick på ett hotell i Tacoma. De beslöt att tillkalla två officerare vid den militära underrättelsetjänsten, kapten William Davidson och löjtnant Frank Brown. Både Arnold och Smith hade förhörts av dessa båda officerare efter sina observationer och fäste stort avseende vid deras skicklighet.

Både Dahl och Chrisman samtyckte till detta förslag, men den underliga affären tog en ny vändning när underrättelseofficerarna anlände.

Då försökte både Dahl och Chrisman ge sken åt att hela saken var ett skämt. Resultatet av detta blev att Davidson och Brown plötsligt tog farväl och beslöt att flyga tillbaka till Californien i sitt bombplan av typen B-25.

Just då de båda officerarna skulle ge sig av,

drog Chrisman i en väldig fart fram en låda med fragment. Denna tog officerarna med sig till flygfältet. Nu kom det åter in en mystisk man i bilden, denna gång pr telefon. Det framgick att denne mystiske man hade ringt upp ett lokalt nyhetsblad. The Tacoma Times, och för dem berättat vad som försiggått under den hemliga konferensen på hotellet. Han visste lika mycket som om han varit i rummet. Bäddarna vräktes upp och väggar och tak undersöktes noggrant, men ingen gömd avlyssningsapparat stod att finna. Följande morgon kom den tragiska nyheten att B-25-an med Davidson och Brown ombord, hade störtat 20 min. efter starten. Båda officerarna omkom.

Senare intervjuade en annan underrättelseofficer, Major Sanders, både Arnold och Smith i Tacoma. Han tog dem även med sig till Maury Island och förklarade att fragmenten som fallit från skyn inte vernågot annat än vanlig slagg som kommit från något smältverk på ön. Något sådant fanns inte på den sparsamt befolkade ön. I varje fall var han mycket nogg med att få med sig alla fragment som Arnold hade kvar på hotellet till analys.

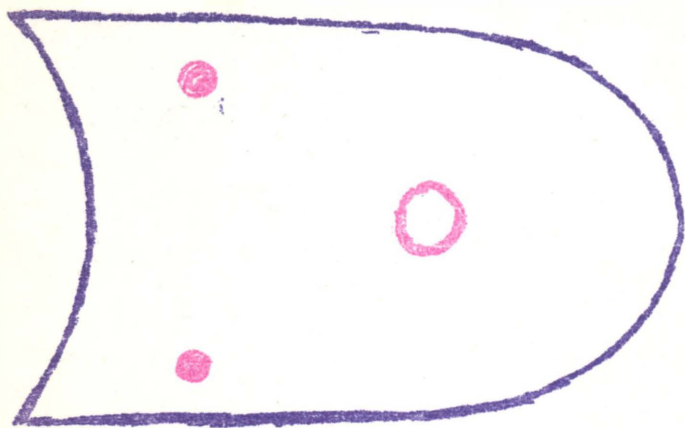
Analysen visade att metallen till största delen var en legering av kalcium, järn zink och titan. I legeringen ingick även aluminium, mangan, koppar, magnesium, silikon, nickel, bly, strontium och krom samt spår av silver, tenn och kadmium. Det var således en ganska märklig slagg" som man fann på Maury Island.

Det bör vidare påpekas att innehållet av kalsium var ovanligt högt, och att en mycket märklig process hade ägt rum, då kalsium inte hade oxiderat som det alltid gör vid upphettning - under jordiska förhållanden....

Översättning från engelskan

Gert Carlsson.

Skiss till rapporten från Arlöv

Skiss till fallet Meury Island.

